λιτῶσι, καὶ ἀκολουθήσαιν αὐτῷ· καὶ συμπαραλαμβάνειν αὐτοῖς ἐν τῷ δάφνῃ καὶ τὴν ἀγώνιον ζωὴν, ἀγαθοῖς συνάπλουν φαῦλα· καὶ διὰ τῆς παρουσίας τοῦ χείρονος ἐνβείβειν, καὶ ὃ μᾶλλον ἦν χωρὶς τῆς παρουσίας κράτιστον τῶν δύο, πάλιν ἐρωτώμενος ὁ σωτὴρ περὶ τῶν νομικῶν ἐντολῶν πρώτην μὲν ἑνὸς θεοῦ, ἄνωθεν ἀπὸ Ἰσραήλ... Κύριος ὁ θεός σου, κύριος εἷς ἐστι. καὶ ἀγαπήσεις κύριον τὸν θεόν σου, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου. Δευτέραν δὲ ταύτης ὁμοίαν ἐπιλέγει, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. καὶ ὃ μεῖζον τούτων ἐστὶ, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπερωτῶντα συμψηφίζων εὑρὼν, ὃ μακρὰν ἀπεῖναι τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ. πῶς γὰρ ἂν Μωσαϊκὰς νομοθεσίας ἔτοιμος ἦν τὸ ἐκπληρῶσαι, πρῶτον μὲν ἕνα θεὸν καὶ κύριον νομοθετοῦσιν εἶναι καὶ νοεῖν; ἔπειτα τοῦτον μόνον ἀγαπᾶν ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ τὸν πλησίον ὡς ἑαυτόν; ἓν δὲν ἕνα θεὸν καὶ κύριον ἀναμηρυθμισμένοις, καὶ παρὰ τοῦτον ἄλλον μήτε λατρεύειν μήτε προσκυνεῖν· μᾶλλα δὲ ταύτην τὴν πρώτην, ὡς ἀληθῶς ἐντολὴν, καὶ τὸ φιλάλληλον καὶ φιλάνθρωπον, καλὰ τὸν ὅμοιον τρόπον τῷ σωτῆρι προσάγμαλος νομοθετεῖ· τῷ καὶ τῆς ἀποστασίας ἀρχὴν; ἀλλ' ὁ μὲν γραμματεὺς συνῆκε τῷ δεσπότῃ τὴν Μωσαϊκὴν κυρίευτος φωνὴν, ὅτι εἷς ἐστιν ὁ θεὸς καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλος πλὴν αὐτοῦ· ὁ δὲ τῶν γραμματέων καὶ φαρισαίων πολὺν ἔχειν προσ[illegible] τος, οὐδὲ τὴν ἐγγύτην μοῖραν τῆς εὐσεβείας σώζουσιν ἐν ἑαυτοῖς. Δικαῖος δὲ ὁ τῶν δεσποτικῶν ῥημάτων συγγραφεὺς, ὡς τὸν Ζαχαρίαν, καὶ τὴν Ἐλισάβετ, ἐν τῇ παλαιᾷ νομο-

σιν

σιαν

πῶς

ἐντα

doctrinam Christi excepta, quod est Manichaei furentis.